

Vejle Amts Rekyllkorps

Postkort

Preben Kannik tegnede en lang række af den danske hærs forskellige uniformer gennem tiderne.

Nogle af disse tegninger blev udgivet som postkort; nogle af disse fås stadig hos Model og Hobby, Frederiksborggade 23, 1360 København K.

Et af postkortene viser Danmarks Hjemmевærn - en skytte fra Vejle Amts Rekyllkorps, 1911 og en maskingeværskytte fra Hjemmевærnet, 1957.

To tilsvarende illustrationer er også vist på *Hjemmевærnsplakaten*.

Uniformen for Vejle Amts Rekyllkorps beskrives således i bogen *De danske frivillige Korps*, Historisk fremstilling udgivet af Centralkomiteen for De frivillige Korps, ved dr.phil. Viggo J. von Holstein Rathlou, Aarhus og København, 1930:

Lyseblå jakke, spidsbenklæder, hue (mørkeblå kant), sort alpejakke (?) og overtræksbenklæder. Officererne først dolk, senere sabel.

Korpset var bevæbnet med rekyllgevær M/1903 og gevær M/1889.

Hjemmевærnssoldaten fra 1957 er iført uniform M/1944 og bærer maskingevær M/48 (uden påsat magasin) på venstre skulder.

Vejle Amts Rekyllkorps

Bogen *De danske frivillige Korps* omtaler alle frivillige korps, som hørte under Centralkomiteen for De frivillige Korps, hvilket ikke var alle - eksempelvis hørte Akademisk Skyttekorps ikke under denne komite.

Vejle Amts Rekyllkorps blev oprettet 13. august 1911 og var da på 52 mand; i 1919 var styrken på 73 mand (inklusive en reservestyrke, som blev oprettet i 1914).

Fra lejren ved Borris.

Allerede 18. november 1911 fik korpset lejlighed til at komme på langfart og sejlede med dampskib fra henholdsvis Vejle og Fredericia til København, hvor korpset sammen med de andre dengang eksisterende frivillige korps skulle defilere forbi kronprinsen (= den senere Kong Christian X) - på Rosenborg Eksercerplads.

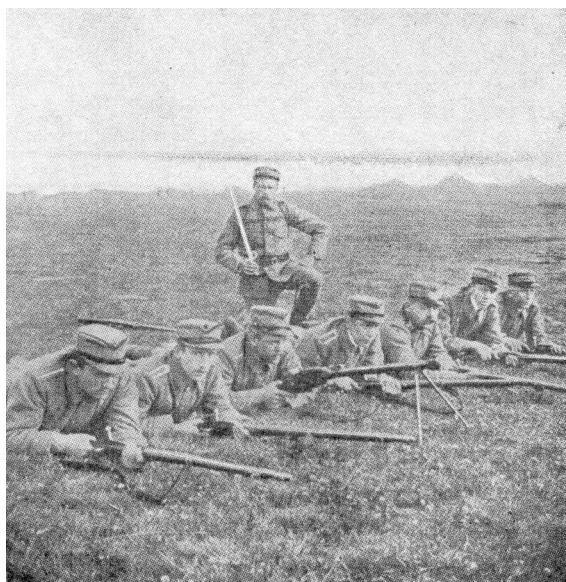
Bogen omtaler følgende morsomme hændelser fra paraden:

Vejle Amts Rekyllkorps

”Vi havde i korpset en ældre, meget ivrig og meget dygtig kantinesoldat, en brav mand, som var afholdt af alle, men han var først på sine gamle dage blevet soldat, og det var lidt svært at få pillet den civile facon af ham. Han kunne ikke lade være med at bukke, når han aflagde honnør, enhver sådan endte uværgelig med et elegant, meget dybt buk. Før korpset defilerede forbi Kronprinsen, fik mandskabet ordre til at gå stramt og strunkt ved cyklen og se Kronprinsen lige ind i øjnene, men da hverken chefen eller formanden i den henseende stoledede rigtig på kantinesoldaten, fik han fra begge sider et stramt tilhold om at lade være med at bukke. Defileringen begyndte, alle fulgte punktligt den givne ordre, men da den brave kantinesoldat nåede frem, så vi, der bag Kronprinsen overværede forbimarchen, manden tage sit mest forbindtlige smil på og dernæst bukke lige ned i styret på cyklen. Han brød sig pokker om chef og formand, der ville have ham til at være uhøflig, han skulle vise dem, at han havde levemåde, og det faldt ham ikke et øjeblik ind, at han på nogen måde forsyndede sig mod den militære anstands regler.

Senere da Kronprinsen passerede langs fronten, blev han opmærksom på den cykelbåre, som var kantinesoldatens ridedyr, og udtalte overfor chefen ønsket om at få den at se i virksomhed. Der blev kaldt en mand frem af geleddet, og han fik en ordre, som hverken mandskabet eller vi andre, der stod bag korpset, kunne høre. Vi så manden bestige cyklen, og vi troede, at Kronprinsen ville se ham manøvrere med cyklen fuldt bepakket, som både han og den var. Pludselig stivnede vi alle af rædsel, da vi så manden styrte af cyklen og blive liggende. Det var ikke på mandens vegne, vi blev forskrækkede, men på korpsets. Vi undte ham i øjeblikkets hede det allerværste, når han kunne prostituere sig og korpset på så udsøgt en måde, og det var ikke lutter elskværdigheder, der afleveredes, da vi så ham dumpe af cyklen for øjnene af Kronprinsen, hans ledsagere og alle korpset. På et vink af chefen tonede nu kantinesoldaten frem med sin båre. At springe af dyret, bukke forbindtlig smilende for Kronprinsen var et øjeblikks sag for den aldrende Jens, og nu fik han lejlighed til at vise, at han kunne andet end bukke. Som lyn og torden fik han lagt en forbindelse på det fingerede brækkede ben, fik den sårede anbragt på båren og kørte sødt smilende bort med sit bytte. Først senere gik det op for os, at manden havde ordre til styrte med cyklen, og vort raseri afløstes af munterhed og velvilje overfor manden, der havde ladet sig falde så naturligt, at ingen af os opdagede, at det hele var komedie.”

Ved udbruddet af Første Verdenskrig gik grænsen mod Tyskland som bekendt ved Kongeåen, og Vejle Amt var således grænseområde. Vejle Amts Rekyllkorps befandt sig i bogstaveligste forstand i forreste linie og efter krigsudbruddet blev det besluttet at flytte korpsets depot til Viborg, således at en iklædning i forbindelse med en eventuel mobilisering kunne finde sted under ordnede forhold.

Skydebanen i Frede.

Korpset deltog 12. august 1914 i øvelser med Hæren og det blev besluttet samtidig at foretage en prøvealarmering, som forløb hurtigt og effektivt. Den efterfølgende aflevering af udrustningen kom til at give anledning til endnu en bemærkelsesværdig hændelse for de gode Vejle-skytter. Bogen beskriver således videre:

”Afleveringen af udrustningen på depotet i Vejle gav anledning til smudsige rygter, som gik ud på, at skytterne havde samlet deres udrustning i bylter og kastet dem foran depotets dør for at blive fri for at møde. De skulle altså lumskelig have slængt deres udrustning bort, svigtet deres ord og vist sig som feje, elendige pjalte, og så var sandheden den, at hver mand var beredt på med sammenbidte tænder at gøre sin pligt. Med harme måtte vi i de dage finde os i rygterne,

Vejle Amts Rekylkorps

som ikke kunne slås offentligt ned; det pinte ledelsen, fordi det var synd for vore prægtige folk, at de skulle således skændes. Så hændte det, at en sergent i reserven i februar 1919 i en restaurant i Viborg fortalte disse rygter som fastslåede kendsgerninger. Heldigvis blev det af en overskytte i Viborg Amts Rekylkorps, som havde deltaget i samtalen og på det bestemteste havde nægtet at tro et ord af det hele, indberettet til Vejle Amts Rekylkorps, som straks satte sig i bevægelse for at få stoppet munden på vedkommende sergent. Det lykkedes at finde ham, og han måtte gå ind på at give korpset en uforbeholden skriftlig undskyldning så lydende: ”Jeg undertegnede sergent af reserven N.N. ved X Bataljon erkender, at jeg efter udsagn af borgere i Vejle måtte formene, at en ved krigens udbrud stedfunden aflevering af munderingssager ved Vejle Amts Rekylkorps var foranlediget ved, at skytter meldte sig fra på dette tidspunkt. Efter at jeg gennem oberst Fog har fået oplyst, at det var befalet aflevering, der fandt sted, beklager jeg mine udtalelser og gør korpset en undskyldning derfor. N.N.”

Og Vejle Amts Rekylkorps var bare et af de 20 korps, som hørte under Centralkomiteen for De frivillige Korps ... bogen er således fyldt med beretninger og anekdoter, som det ikke er svært at nikke genkendende til som tidligere hjemmeværnsmand.

Efter endt øvelse.

Per Finsted